

zijn bloeitijd, onder meer óók tegen deze uitdrukking van de Confessie ernstig bezwaar inbracht. Hij schreef toch in zijn „De Nederlandsche Geloofsbelijdenis”, pag. 8, 9: „Mocht iemand echter besluiten reeds bij art. 1 aan de Heilige Drievuldigheid te denken, dan zal hij het woord „eenvoudig” daar bezwaarlijk kunnen behouden; want te spreken van „een enig en eenvoudig” geestelijk Wezen, en dan (met art. 8) te bedoelen een eenigen God, in welken zijn „drie Personen, inderdaad en in waarheid en van eeuwigheid onderscheiden naar hunne onmededeelbare eigenschappen”, het kan niet in ernst gemeend zijn, daar de uitdrukking „eenvoudig” zonder twijfel dat drietal van Personen ten stelligste buitensluit.”

In *De Heraut* van 3 April 1881, welks artikel later als bijlage in de bekende brochure „Ex ungue leonem” is opgenomen, werd de aloude belijdenis der waarheid tegenover dezen aanval verdedigd, niet het minst door over de beteekenis van het woord „eenvoudig” een helder licht te verspreiden, en zoodoende het recht verstand er van te bevorderen. Allereerst wordt daarin de geschiedenis van dit stuk des geloofs (zie p. 64 der brochure) aldus toegelicht: „De belijdenis namelijk van de *eenvoudigheid* van het Eeuwige Wezen is herkomstig uit den strijd, dien de eerste Christen-godgeleerden te voeren hadden tegen de overblijfsels van het veelgodendom. Immers, de heidensche wijsgeeren, die zelf de afgoderij in haar lageren vorm hadden laten varen, verdedigden toch de voorstelling, dat de goddelijke krachten en eigenschappen van de eeuwige Oorzakelijkheid konden afgescheiden worden, en dat nu het veelgodendom niets anders bedoelde, dan naast en onder den Oorsprong aller dingen ook die goddelijke krachten en eigenschappen te personifiëren of als goden te vereeren. En tegen die voorstelling nu hebben de oudste Christen-godgeleerden toen met beslist ernst de belijdenis gesteld,